

- 3) Moet artikel 49, lid 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat het toestaat dat aan de plegers van een overtreding van het bij de Franse wet van 12 maart 2012 ingevoegde artikel 313-6-2 van het wetboek van strafrecht geldboeten van ten hoogste 15 000 EUR en, in geval van recidive, ten hoogste 30 000 EUR worden opgelegd, gelet op het belemmerende karakter van de ingevoerde wettelijke regeling en de geringe ernst van de gepleegde feiten?
- 4) Moeten het rechtszekerheidsbeginsel, dat door het Hof van Justitie van de Europese Unie is erkend als algemeen beginsel van het Unierecht, en artikel 49, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin het legaliteitsbeginsel inzake delicten en straffen is neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij niet in de weg staan aan de handhaving van artikel 1 van de Franse wet van 27 juni 1919, dat de betrokkenen niet in staat stelt te weten of zij gesubsidieerde dan wel in prijs verlaagde toegangsbewijzen verkopen of overdragen, terwijl deze omstandigheid hun strafrechtelijke aansprakelijkheid fundeert, en de justitiabelen bovendien niet in staat stelt de hun opgelegde straf precies te kennen, aangezien deze wordt uitgedrukt in oude Franse franken zonder uitdrukkelijke verwijzing naar de toepasselijke bepalingen?
- 5) Moeten het rechtszekerheidsbeginsel, dat door het Hof van Justitie van de Europese Unie is erkend als algemeen beginsel van het Unierecht, en artikel 49, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin het legaliteitsbeginsel inzake delicten en straffen is neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan de toepassing van artikel 313-6-2 van het Franse wetboek van strafrecht, dat leidt tot onzekerheid bij de persoon die de gelegenheid of de faciliteiten biedt voor de verkoop van toegangsbewijzen voor een evenement of optreden en die niet kan weten of de verkoper al dan niet de toestemming van de producent, de organisator of de houder van de exploitatierechten heeft verkregen, terwijl het begrip "organisator" niet duidelijk wordt omschreven in de toepasselijke bepalingen?
- 6) Draagt artikel 313-6-2 van het Franse wetboek van strafrecht bij aan een hoog niveau van consumentenbescherming zoals dat wordt nagestreefd door het Unierecht en is neergelegd in artikel 38 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gelet op het feit dat deze strafbepaling het mogelijk maakt om speculatie met toegangsbewijzen door onbevoegde tussenpersonen te bestrijden?
- 7) Is het bij artikel 313-6-2 van het wetboek van strafrecht ingevoerde verbod op de wederverkoop van toegangsbewijzen door een persoon die niet de organisator of producent van het optreden is of iemand die daartoe zijn toestemming heeft gekregen, niet in strijd met het in het Unierecht neergelegde mededingingsbeginsel (artikelen 101 tot en met 109 VWEU)?
- 8) Wordt bij artikel 313-6-2 van het wetboek van strafrecht geen met artikel 106, lid 1, VWEU strijdig uitsluitend recht aan organisatoren van evenementen toegekend door deze organisatoren een monopolie op de verkoop van hun toegangsbewijzen te verlenen?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Apelacyjny w Warszawie (Polen) op
24 maart 2023 — S./C.**

(Zaak C-197/23, S.)

(2023/C 252/19)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: S. S.A.

Verwerende partij: C. sp. z o.o.

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 2, artikel 6, leden 1 en 3, en artikel 19, lid 1, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat een in eerste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie van een Unielidstaat geen onafhankelijk, onpartijdig en vooraf bij wet ingesteld gerecht is dat daadwerkelijke rechtsbescherming verzekert wanneer deze rechterlijke instantie aldus is samengesteld dat daarin een alleensprekende rechter van deze rechterlijke instantie zitting heeft die voor de behandeling van de betreffende zaak is aangewezen onder kennelijke schending van de bepalingen van nationaal recht inzake de toewijzing van zaken en de aanwijzing en wijziging van de samenstelling van rechterlijke instanties?

- 2) Moeten artikel 2, artikel 6, leden 1 en 3, en artikel 19, lid 1, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de toepassing van bepalingen van nationaal recht zoals artikel 55, lid 4, tweede volzin, van de *ustawa-Prawo o ustroju sądów powszechnych* (wet betreffende de organisatie van de gewone rechterlijke instanties) van 27 juli 2001 (geconsolideerde tekst: Dz. U. 2020, volgnr. 2072, zoals gewijzigd), gelezen in samenhang met artikel 8 van de *ustawa o zmianie ustawy — Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw* [wet tot wijziging van de wet betreffende de organisatie van de gewone rechterlijke instanties, de wet inzake de Sąd Najwyższy (hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafzaken, Polen) en enkele andere wetten] van 20 december 2019 (Dz. U. 2020, volgnr. 190), voor zover deze aan een rechterlijke instantie van tweede aanleg verbieden om krachtens artikel 379, punt 4, van de *ustawa-Kodeks postępowania cywilnego* (wet houdende het wetboek van burgerlijke rechtsvordering) van 17 november 1964 (geconsolideerde tekst: Dz. U. 2021, volgnr. 1805, zoals gewijzigd) vast te stellen dat een procedure voor een nationale rechterlijke instantie van eerste aanleg in een bij een dergelijke rechterlijke instantie aanhangige zaak nietig is omdat deze rechterlijke instantie in strijd met de wet of onrechtmatig is samengesteld of een persoon aan de beslissing heeft deelgenomen die daartoe niet gerechtigd of bevoegd was, als juridische sanctie met het oog op het verzekeren van daadwerkelijke rechtsbescherming in het geval van de aanwijzing van een rechter voor de behandeling van een zaak onder kennelijke schending van de bepalingen van nationaal recht inzake de toewijzing van zaken en de aanwijzing en wijziging van de samenstelling van de rechterlijke instanties?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal București (Roemenië) op 28 maart 2023 — Engie România SA / Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei

(Zaak C-205/23, Engie România)

(2023/C 252/20)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunal București

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Engie România SA

Verwerende partij: Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei

Prejudiciële vragen

- 1) Kan een vermeende niet-nakoming van de transparantieplichting die rust op de leveranciers van aardgas in hun betrekkingen met huishoudelijke afnemers, die is omgezet in nationale wetgeving en in die wetgeving als een administratieve overtreding geldt, ertoe leiden dat de bevoegde nationale instantie een leverancier van aardgas ook verplicht om in zijn betrekkingen met consumenten een administratief vastgestelde prijs te hanteren, die geen rekening houdt met het beginsel van vrije prijsvorming op de aardgasmarkt zoals vastgesteld in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/73/EG ⁽¹⁾?
- 2) Kan het feit dat aan een leverancier van aardgas een sanctie wordt opgelegd door zowel de instantie voor consumentenbescherming als de regelgevende instantie voor energie, door middel van twee verschillende processen-verbaal houdende vaststelling van een administratieve overtreding waarmee aan de leverancier dezelfde maatregelen worden opgelegd (duplicatie van de administratieve handelingen waarbij maatregelen worden opgelegd), worden beschouwd als een gerechtvaardigde beperking van het beginsel *ne bis in idem* in de zin van artikel 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, of is er sprake van schending van dat beginsel?

Wordt het evenredigheidsbeginsel geëerbiedigd bij een dergelijke cumulatie van handelingen waarbij dezelfde maatregelen worden opgelegd op basis van identieke feiten door verschillende instanties?

⁽¹⁾ Richtlijn 2009/73/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG (PB 2009, L 211, blz. 94).